

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

3. apeluje o kontynuację starań na rzecz postawienia przed wymiarem sprawiedliwości pozostałych ukrywających się osób i wyraża swoje pełne poparcie dla cennej i trudnej pracy MTKJ oraz podkreśla, że postawienie przed wymiarem sprawiedliwości osób odpowiedzialnych za masakry w Srebrenicy i jej okolicach stanowi ważny krok na drodze do pokoju i stabilizacji w tym regionie; w związku z tym ponownie podkreśla że należy zwrócić większą uwagę na osądzenie zbrodni wojennych na szczeblu krajowym;

4. podkreśla znaczenie pojednania jako części procesu integracji europejskiej; podkreśla ważną rolę wspólnot religijnych, mediów i systemu edukacji w tym procesie, tak aby ludność cywilna wszystkich grup etnicznych była w stanie przezwyciężyć napięcia z przeszłości i rozpocząć pokojowe i szczerze współistnienie dla dobra trwałego pokoju, stabilizacji i wzrostu gospodarczego; wzywa wszystkie kraje do podejmowania dalszych wysiłków na rzecz pogodzenia się z trudną i burzliwą przeszłością;

5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządóm państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Bośni i Hercegowiny i jej jednostkom oraz rządóm i parlamentom krajów Bałkanów Zachodnich.

Iran: sprawa Shirin Ebadi

P6_TA(2009)0029

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie Iranu: sprawa Shirin Ebadi

(2010/C 46 E/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Iranu, zwłaszcza te dotyczące praw człowieka,
- uwzględniając trzecie posiedzenie międzyparlamentarne Parlamentu Europejskiego i Medżlisu (parlamentu) Irańskiej Republiki Islamskiej, które odbyło się w Brukseli w dniu 4 i 5 listopada 2008 r., oraz sprawozdanie z niego,
- uwzględniając oświadczenie złożone przez prezydencję Rady w dniu 22 grudnia 2008 r. w imieniu Unii Europejskiej, dotyczące zamknięcia przez irańską policję Centrum Obrony Praw Człowieka prowadzonego przez Shirin Ebadi, prawniczkę i laureatkę pokojowej Nagrody Nobla z 2003 r.,
- uwzględniając oświadczenia prezydencji Rady z dnia 31 grudnia 2008 r. w sprawie gróźb kierowanych do Shirin Ebadi,
- uwzględniając oświadczenie Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 3 stycznia 2009 r. w sprawie nękania i prześladowania Shirin Ebadi oraz w sprawie jej bezpieczeństwa,
- uwzględniając wcześniejsze rezolucje Zgromadzenia Ogólnego ONZ, w szczególności rezolucję nr 63/191 z dnia 18 grudnia 2008 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu,
- uwzględniając sprawozdanie sekretarza generalnego ONZ z dnia 1 października 2008 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Islamskiej Republice Iranu,

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

- uwzględniając Deklarację ONZ w sprawie obrońców praw człowieka, przyjętą w dniu 9 grudnia 1998 r.,

- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka, Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, których stroną jest Iran,

- uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,

- A. mając na uwadze, że ogólna sytuacja w zakresie praw obywatelskich i swobód politycznych w Islamskiej Republice Iranu od 2005 r. stale się pogarsza we wszystkich dziedzinach i pod wszelkimi względami, zwłaszcza w odniesieniu do wykonywania praw obywatelskich i swobód politycznych, mimo że Iran podjął się propagowania i ochrony praw człowieka oraz podstawowych wolności w ramach poszczególnych międzynarodowych instrumentów dotyczących tego obszaru,

- B. mając na uwadze, że w dniu 21 grudnia 2008 r. irańska policja i funkcjonariusze służb bezpieczeństwa zamknęli Centrum Obrony Praw Człowieka prowadzone przez Shirin Ebadi, ponieważ centrum przygotowywało się do obchodów Dnia Praw Człowieka w 60. rocznicę podpisania Powszechnej deklaracji praw człowieka,

- C. mając na uwadze, że w dniu 29 grudnia 2008 r. dokonano przeszukania biura Shiran Ebadi w Teheranie i usunięto z niego dokumenty i komputery; mając na uwadze, że w dniu 1 stycznia 2009 r. wrogi tłum demonstrował przed jej domem i biurem, wykrzykując skierowane przeciwko niej hasła, zrywając szyld z jej kancelarii prawniczej i malując napisy na ścianach budynku,

- D. mając na uwadze, że coraz więcej jest dowodów na to, iż prześladowanie Shirin Ebadi przez irańskie władze nasiliło się z powodu jej kontaktów z urzędnikami ONZ zajmującymi się kwestiami praw człowieka oraz wykorzystania przez nich informacji dostarczonych przez jej centrum, które zawarto w sprawozdaniu ONZ z dnia 2 października 2008 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie,

- E. mając na uwadze, że Shirin Ebadi grożono śmiercią po tym, jak zdecydowała się bronić siedmioosobowej grupę przywódców bahaizmu, aresztowanych wspólnie w maju 2008 r.; mając na uwadze, że Centrum Obrony Praw Człowieka protestowało również przeciwko stosowanemu przez władze wykluczeniu studentów ze szkół wyższych,

- F. mając na uwadze, że w sierpniu 2008 r. oficjalna irańska agencja informacyjna (IRNA) rozpowszechniła fałszywą informację, jakoby Narges Tavasolian, córka Shirin Ebadi, przeszła na bahaizm, co miało poważne konsekwencje, gdyż wyznawcy bahaizmu są w Iranie poważnie prześladowani,

- G. mając na uwadze, że członkowie innego znanego centrum praw człowieka w Iranie, Organizacji Praw Człowieka Kurdystanu, są równie poważnie nękanymi przez władze i stale grozi im aresztowanie; mając w szczególności na uwadze, że jej założyciela Mohammada Sadiqą Kaboudvanda skazano na 10 lat więzienia, zarzucając mu „działanie na szkodę bezpieczeństwa narodowego poprzez założenie Organizacji Praw Człowieka Kurdystanu”,

- H. mając na uwadze, że rząd i władze Iranu mają zdecydowany obowiązek ochrony bojowników o prawa człowieka i mając na uwadze, że wyżej wspomniana deklaracja Narodów Zjednoczonych o obrońcach praw człowieka, przyjęta w drodze konsensusu przez Zgromadzenie Ogólne ONZ w 1998 r., stanowi, że państwa „podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zapewnienia ochrony [obrońców praw człowieka] przez właściwe organy przed wszelką przemocą, groźbami, odwetem, dyskryminacją faktyczną lub prawną, naciskami lub wszelkimi innymi arbitralnymi działaniami” będącymi konsekwencją ich uprawionych wysiłków o propagowanie praw człowieka,

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

1. zdecydowanie potępia represje, prześladowania i groźby wobec Shirin Ebadi oraz zamknięcie Centrum Obrony Praw Człowieka w Teheranie i wyraża poważne zaniepokojenie z powodu nasilenia się prześladowań obrońców praw człowieka w Iranie; zaznacza, że nalot irańskich sił bezpieczeństwa na Centrum Obrony Praw Człowieka w Teheranie to część szerszych usiłowań o uciszenie irańskiej społeczności obrońców praw człowieka;
2. wyraża poważne obawy, że trwające prześladowania, groźby i ataki na Shirin Ebadi nie tylko zagrażają jej bezpieczeństwu, ale również stanowią zagrożenie dla wszystkich działaczy irańskiego społeczeństwa obywatelskiego i obrońców praw człowieka;
3. podkreśla, że zamknięcie Centrum Obrony Praw Człowieka to nie tylko atak na Shirin Ebadi i obrońców praw człowieka w Iranie, ale również na całą międzynarodową społeczność obrońców praw człowieka, którego jest ona wpływowym i czołowym członkiem;
4. wzywa z naciskiem irańskie władze, by położyły kres represjom, prześladowaniom i groźbom wobec Shirin Ebadi, zapewniły jej bezpieczeństwo i zezwoliły na ponowne otwarcie Centrum Obrony Praw Człowieka; wzywa irańskie władze, by umożliwiły nieskrępowane funkcjonowanie Centrum Obrony Praw Człowieka, Organizacji Praw Człowieka Kurdystanu i innych organizacji walczących o prawa człowieka;
5. wzywa irańskie władze do wypełnienia ich międzynarodowych zobowiązań w zakresie praw człowieka, a szczególnie do przestrzegania prawa do odbywania zgromadzeń pokojowych, zapisanego w Międzynarodowym pakcie praw obywatelskich i politycznych, który Iran podpisał i ratyfikował;
6. ponownie wyraża zaniepokojenie z powodu prześladowania i więzienia obywateli Iranu angażujących się w obronę praw człowieka i prowadzących kampanie przeciwko karze śmierci, za co często oskarża się ich o tzw. działalność na szkodę bezpieczeństwa narodowego; wzywa również Iran, by zaprzestał nękania, zastraszania i prześladowania przeciwników politycznych oraz obrońców praw człowieka, między innymi poprzez uwolnienie osób uwięzionych arbitralnie lub z powodu ich poglądów politycznych i położenie kresu bezkarnemu łamaniu praw człowieka;
7. jak najostrzej potępia trzy ukamienowania, które miały miejsce w Meszhedzie pod koniec grudnia 2008 r., co potwierdził rzecznik wymiaru sprawiedliwości, oraz wzywa władze irańskie do przestrzegania ogłoszonego moratorium i do wprowadzenia w trybie pilnym przepisów mających na celu zniesienie tej okrutnej kary;
8. wyraża poważne obawy o stan zdrowia Mohammada Sadiqa Kaboudvanda, pogarszający się od czasu jego aresztowania; uznaje go za więźnia sumienia oraz wzywa do jego natychmiastowego i bezwarunkowego uwolnienia i do udzielenia mu opieki medycznej;
9. głęboko ubolewa nad stosowaną nadal metodą zawieszania w prawach studenta w celu ukarania za organizowanie otwartych debat publicznych i wzywa władze do uwolnienia aresztowanych na uniwersytecie w Sziraz podczas ostatniego Krajowego Dnia Studenta w dniu 6 grudnia 2008 r.;
10. wzywa władze irańskie do wywiązywania się z rządowego obowiązku poszanowania mniejszości wyznaniowych i do szybkiego uwolnienia przywódców bahaizmu: Fariby Kamalabadiego, Jamaloddina Khanjaniego, Afifa Naeimiego, Saeida Rasaiego, Mahvasha Sabeta, Behrouza Tavakkoliego i Vahida Tizfahma, gdyż zostali oni uwięzieni wyłącznie na podstawie wyznawanej wiary;
11. wzywa z naciskiem Radę i Komisję, aby nadal badały sytuację w zakresie praw człowieka w Iranie i aby w pierwszej połowie 2009 r. przedłożyły Parlamentowi kompleksowe sprawozdanie w tej sprawie, a także by nadal podnosiły konkretne przypadki naruszania praw człowieka;

Czwartek, 15 stycznia 2009 r.

12. podkreśla, że możliwość zawarcia w przyszłości porozumienia o handlu i współpracy między Iranem a UE zależy również od zdecydowanej poprawy sytuacji w zakresie praw człowieka w Iranie;
13. wzywa prezydencję Rady oraz przebywających w Iranie dyplomatów państw członkowskich do niezwłocznego podjęcia wspólnych działań w związku z wymienionymi wyżej obawami;
14. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządowi i parlamentom państw członkowskich, Rady Praw Człowieka ONZ, szefowi sądownictwa Iranu oraz rządowi i parlamentowi Islamskiej Republiki Iranu,

Gwinea

P6_TA(2009)0030

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 15 stycznia 2009 r. w sprawie zamachu stanu w Gwinei

(2010/C 46 E/19)

Parlament Europejski,

— uwzględniając art. 115 ust. 5 Regulaminu,

- A. mając na uwadze przejście władzy przez grupę oficerów dnia 23 grudnia 2008 r., dzień po śmierci prezydenta Lansany Conté;
- B. mając na uwadze, że Lansana Conté, w czasie gdy był oficerem, sam również przejął siłą władzę w 1984 r. po śmierci swojego poprzednika prezydenta Sékou Touré i utrzymał się przy władzy przez 24 lata;
- C. mając na uwadze, że armia nie powinna odgrywać najmniejszej roli w sprawowaniu władzy nad narodami;
- D. mając na uwadze, że mandat Zgromadzenia Narodowego wygasł dwa lata temu i od tego czasu wybory legislacyjne nie odbyły się;
- E. mając na uwadze, że wszelkie decyzje dotyczące przyszłości politycznej, gospodarczej i społecznej Gwinei należą do narodu gwinejskiego i jego przedstawicieli oraz że proponowany przez juntę wojskową termin dwóch lat na zorganizowanie wyborów jest o wiele za długi;
- F. mając na uwadze potępienie zamachu stanu przez Wspólnotę Gospodarczą Państw Afryki Zachodniej (ECOWAS) oraz przez Unię Afrykańską (UA), które podjęły decyzję o zawieszeniu udziału Gwinei w ich pracach;
- G. mając na uwadze, że główne partie opozycyjne i międzyzwiązkowe, które zapoczątkowały strajki w czerwcu 2006 r. i w styczniu 2007 r., przyjęły do wiadomości przejęcie władzy, podczas gdy przewodniczący Zgromadzenia Narodowego wzywa do przywrócenia porządku konstytucyjnego;